

Cartea mea
cu

10 POVESTI

Cartea mea
cu
10 POVEȘTI

Ilustrații de Carlos Busquets

Cuprins

Scufița Roșie	5
Cei trei purceluși	15
Albă ca Zăpada	27
Rățușca cea urâtă	39
Motanul încălțat	59
Jack și vrejul de fasole	71
Cenușăreasa	83
Frumoasa adormită	97
Mica sirenă	109
Hansel și Gretel	144

Scufița Roșie

A fost odată o fetiță așa de drăgălașă, încât Acine o vedea nu mai putea de dragul ei. Dar mai dragă decât tuturor îi era bunicii ei, care nu mai știa ce să îi mai dea. Odată, bunica i-a dăruit o scufiță de catifea roșie și, fiindcă îi stătea tare bine fetei, care nu mai voia să poarte altceva pe cap, i-au spus Scufița Roșie.

Într-o zi, mama ei i-a zis:

– Fetița mamei, iată o bucată de cozonac și o sticlă cu vin, du-le bunicii pentru că e bolnavă și slabă, ca să mai prindă puteri. Pleacă înainte de a se încălzi prea tare și vezi să mergi frumos, și nu alerga, să nu cazi și să spargi sticla, să rămână bunica fără vin. Când vei intra în odaie, nu uita să spui frumos „Bună dimineața” și să nu scotocești prin toate colțurile.

– Așa voi face, a zis Scufița Roșie.

Bunica locuia în pădure, cam la o jumătate de oră de mers din sat. Când a ajuns Scufița Roșie în pădure, s-a întâlnit cu lupul. Dar fata nu știa ce fel de lighioană e lupul, așa că nu i-a fost frică de el.

– Bună ziua, Scufița Roșie, a zis el.

– Mulțumim duminale, lupule.

– Încotro așa de dimineață, Scufița Roșie?

- Până la bunica.
- Și ce duci sub șorț?
- Cozonac și vin; ieri am copt cozonacul și-l duc bunicii, care e bolnavă, să mănânce și ea, ca să mai prindă puteri.
- Unde stă bunica ta, Scufiță Roșie?
- Dacă mergi de aici un sfert de oră prin pădure, ajungi la cei trei stejari, acolo unde e casa ei; în spate sunt nucii aceia, știi tu, a zis fetița cu scufiță roșie.

Lupul s-a gândit: „Fragedă cum e fetița asta, ce mai bucătică bună ar fi, nu ca baba. Dar cum să fac să pun laba pe amândouă?” A mers ceva timp alături de fată, apoi a spus:

- Ia privește ce flori frumoase sunt de jur împrejur, de ce nu te uiți la ele? Mi se pare că nu auzi nici păsărelele ce frumos cântă. Mergi drept înainte, parcă te-ai duce la școală, și ce veselie e prin pădure!

Scufița Roșie a ridicat ochii și când a văzut cum jucau razele soarelui printre crengile pomilor și în preajmă erau numai flori, s-a gândit: „Să-i duc bunicii un buchet de flori, știu că o să-i pară bine. E devreme și am când să ajung la ea”. S-a abătut din

drum și a luat-o prin pădure, ca să culeagă flori. Cum rupea o floare, i se părea că mai încolo e alta și mai frumoasă și alerga să o rupă și pe aceea; și așa se adâncea tot mai mult în pădure. În acest timp, lupul s-a dus de-a dreptul la casa buncii și a bătut la ușă.

– Cine e acolo?

– Scufița Roșie îți aduce cozonac și vin, deschide ușa, bunicuțo!

– Apasă pe clanță, că sunt prea slabă și nu mă pot scula.

Lupul a apăsă pe clanță și ușa s-a deschis. S-a dus de-a dreptul la pat, unde zăcea bunica și a înghițit-o. S-a îmbrăcat apoi cu hainele ei, și-a pus o scufiță pe cap și s-a culcat în pat trăgând perdelele.

În vremea asta, fetița cu scufița roșie alerga după flori și, după ce a adunat cât putea duce, și-a adus aminte de bunica și a luat-o spre casa ei. S-a mirat când a găsit ușa deschisă, iar când a intrat în odaie, i s-a părut că simte ceva ciudat și s-a gândit: „Ei, Doamne, de ce mi-o fi astăzi frică? Altă dată mi-era așa drag să stau la bunica!” A spus „Bună dimineată”, dar nu i-a răspuns nimeni. S-a dus apoi la pat și a dat perdelele la o parte: bunica stătea în pat, cu scufița trasă pe obraz.

